

Haberler > Yazarlar > Ayşe ARMAN > Ben ayakta gömülüym, sadece başım dışarıda

Ayşe Arman

Ben ayakta gömülüym, sadece başım dışarıda

7 Mayıs 2017

İnsan aklını yitirir.

Öyle büyük, öyle derin bir acı.

O anlatırken, siz nereye bakacağınızı şaşırıyorsunuz, sonunda onunla tekrar göz göze gelip, kendinizi tutamayıp, ağlıyorsunuz.

Bana öyle oldu.

Allah, kimseyi evladiyla sınamasın.

Nihal Olçok'un durumu ise daha zor.

O hain gecede 15 Temmuz'da, hem eşi Erol Olçak'ı hem de 17 yaşındaki oğlu Abdullah Tayyip'i kaybetti.

Onları şehit verdi.

O kadar insanın yüreğine oturan şeyler anlatıyor ki...

“Şu tarafa baksam Olçak, onunla benim en genç yaşlarımdan itibaren başlayan ömürlük maceram. Sevmem, sevilmem, düşmem, kalkmam, her şeyi onunla yapmam... Bu tarafa baksam, sevgili oğlum, en genç yaşta, dünyaya getirip, büyüttüğüm, canımdan can, tenimden ten Abdüşüm... 15 Temmuz öyle gece ki, ikisini birden benden aldı! Sanırım beni de onlarla birlikte vurdular. Beni de onlarla birlikte gömdüler. İkisinin arasına. Hem de ayakta. Fark bu. Ben aynı toprağın koynunda, ikisinin arasında, ayakta gömülüym, sadece başım dışarıda...”

Bunları anlatan Nihal Olçok, zeki, açık sözlü, lafını esirgemeyen, kimseye müdanası olmayan, samimi ve bilgili bir kadın.

Duygularını da güzel ifade ediyor...

Ama yaşadıkları çok ağır.

Önümüzdeki yılların ve geride kalan iki pırlanta çocuğunun biraz olsun acısı hafifletmesi dileğiyle...

HAMİŞ: Soyadları Olçok, ama Nihal, eşine Olçak diye hitap ediyor.

Nihal Olçok'un evinde, televizyon odasındayız. Duvarlar, eşi Erol Olçok, oğulları Abdullah Tayyip, Emir ve Şamil'in fotoğraflarıyla kaplı.

Ne denir, nasıl denir bilmiyorum. Zaman bile sizin acınıza çare değil. Eşiniz Erol Olçok'u ve oğlunuz Abdullah Tayyip'i o hain gecede, 15 Temmuz'da kaybettiniz. Başınız sağ olsun...

- Teşekkür ederim.

Nasılsınız? Yaşıyor musunuz, hayatta mısınız? Yediğinizin, içtiğinizin farkında mısınız?

- Acı en güçlü duyguymuş! Acı, başka hiçbir duyguya yer bırakmıyormuş. Acı varken, başka hiçbir şey hissedemiyorsunuz ve sanıyorsunuz ki bu hiç bitmeyecek. Ama ilginçtir, Rabbülalemin bizi yaratırken, içeriye, böyle minik minik doktorlar da koymuş tedavi edici...

Ruhumuza mı...

- Evet. Bir müddet sonra, o bizi acıtan yaralar hem fizyolojik hem de manevi olarak kapanmaya kodlanmış. Fakat şöyle bir şey oluyor: Acıdan sonra yeni bir duyguyla tanışılıyorsunuz. Ve sanıyorsunuz ki, bu yeni tanıştığınız duygu da zamanla, acı gibi hafifleyecek. Ama işte o olmuyor! O duygu, ömür boyu sizinle birlikte yaşıyor...

Nedir o duygu?

- Hasret... Hasrete çare yok!

Her an yaşadığımız acıların...

Her an mı aklınıza geliyorlar ?

- Gitmiyorlar ki gelsinler...

Sabahları uyandırdığınızda, bir an sanki her şey normalmiş gibi, üç evladınız da hayattaymış gibi oluyor mu?

- Mesela geçenlerde Uludağ'a gittik çocuklarla. Ben sabah uyandım. Yan yana odalarda kalıyorduk, yüksek sesle çocuklara seslendim, "Günaydın. Hadi abinizi uyandırın da kahvaltıya inelim..." Beynimin bana bir oyunuydu, bir anlığına her şey normalmiş gibi geldi. Sanki Abdullah'ım hayattaymış gibi. Çocuklarımın yüzünün ifadesi değişti, nasıl acıya büründü anlatamam, koşarak odadan çıktılar... "Yiyor musun, içiyor musun?" kısmına gelince, evet tabii, hayat bir şekilde devam ediyor. Ama hani 'afiyetle yemek' diye bir şey vardır ya...

O kalmadı...

- Evet, kalmadı. 'Afiyetle yemek' çok güzel bir duadır, temennidir. Benim afiyetim gitti. Gelir mi? Bilmiyorum ama gelse iyi olur. Çünkü iki tane daha kıymetlim var...

AÇIKLAMASI YOK SADECE TESLİMİYET VAR

Hep Abdullah'tan söz ediyorsunuz, Erol Olçok peki?

- Tabii ki Olçak'ı da ayırmak mümkün değil. Birisi sebebi zuhur, baba, o çocukların dünyaya gelmesine vesile olan kişi yani. Öbürü de, o zuhurun sonucu. Abdullah, bir sürü ilki yaşadığım, bana bir sürü ilki tattıran ve öğreten çocuk. Benim annelik öğretmenim Abdullah...

Nasıl açıklıyorsunuz bu olup biteni? Kaderle mi?

- Açıklaması yok. Sadece teslimiyet var...

Sizin için "Neden ben?" yok o zaman...

- Yok.

Peki sözünü ettiğiniz bu teslimiyeti nasıl başarıyorsunuz?

- Baktığınız yerle alakalı bir şey. Abdullah hiç olmayabilirdi. Abdullah diye tanımlanmış bir varlık olmayabilirdi bu dünyada. Çok şükür ki oldu ve benim oğlum oldu. 17 sene onu gördüm, tanıdım. Kokladım, sevdim. Bana onunla gelen bir sürü hediye oldu. Bana kattığı müthiş zenginlikler oldu. Birlikte büyüdük biz Abdullah'ımla. Onu kucağıma aldığımda 19 yaşındaydım. Çok güzel bir 17 yıl yaşadım. Ama artık Abdullah yok. Allah onu aldı...

Sizce bunun bir sebebi var mı? Tüm bundan bir ders çıkarmanız mı gerekiyor?

- Hayır. Olması gereken buydu, oldu. Bu kadar. Allah'ın bir paşa gönlü var. O paşa gönlü, böyle olmasını arzu etti. Ve biz, bu sırrı ilahiye bilmiyoruz. Bir gün öğreneceğiz belki. O zamana kadar her şey olması gerektiği içindir. Herkes vazifesini yapıyor. "Neden benim başıma geldi" asla demedim. Demem de! Ben Abdullah'a ve Olçak'a gittiğim zaman da, hep aynı şeyi söylüyorum. Diyorum ki, "Size

minnettardım ama bundan sonra minnetimi nasıl ödeyeceğim bilmiyorum!”

Açar mısınız lütfen, ben anlamadım...

- Benim olduğunuz, beni sevdiğiniz ve beni seçtiğiniz için size çok çok minnettarım. Artık yoksunuz ama yokluğunuz da bir lütuf!

Yokluk, nasıl lütuf oluyor?

- Çünkü cennet, şehadet! Bakın Abdullah 17 yaşındaydı. 17 yaşında yaşanan, yaşanabilecek bir sürü şey vardı ve onları yaşamadı...

Âşık olmak gibi mi?

- Yok, âşık oldu! Bunu ondan duyduğum için çok çok mutluyum. Aşk o kadar güzel tarif etti ki. Birlikte yemek yiyorduk ve dedi ki, “Karnımda kelebekler uçuyor. Ama sonra kramp giriyor. Hep onu düşünmek istiyorum. Nedir bu duygu?” “Aşk” dedim. Sonradan o kıza teşekkür ettim. Oğluma bu duyguyu tattırdığı için. Aşk bilerek gitti yani. Bu dünyadaki en kıymetli duygu aşk. Aşk yaşamayan ziyandadır. Âşık olmak için geldik biz bu dünyaya!

MEZARLIĞA GECELERİ GİDİYORUM

Kendinizi nasıl motive ediyorsunuz yaşamı sürdürebilmek için?

- Etmiyorum.

Açar mısınız?

- Diyorum işte, her şey olması gerektiği gibi olduğu için böyle. Ha bir takım şeyler var hayatımda. En önemlisi de dua. Sonra çocuklarım var, Şamil ve Emir o kadar kıymetli ki benim için. Ve tabii geceler var...

Nasıl yani?

- Yaklaşık 4 buçuk ay oldu gündüz hiç gitmiyorum kabristana. Bütün mezarlıklarda artık kamera sistemi var, güvenli de. Bunu öğrendikten sonra gece gitmeye başladım...

Korkmuyor musunuz?

- Yok canım. Üstelik tek başıma gidiyorum. Artık orada birileri var beni tanıyan, Abdullah’la Olçak var. Bu arada muhteşem oldu mezarlıklar. Ders bile çalıştığım oluyor. Gidiyorum onların yanında ders notlarımı çıkarıyorum. Çok huzurlu hissediyorum kendimi orada...

Bu geçen 9 ayda neler yaşadınız?

- İlk önce neye tutunuyorsanız, inanın hep yardım oradan geliyor. Ben o akşam, bu haberi aldığım anda Allah’a sığındım. İlk yaptığım şey, Kuran’ı elime alıp, çok yüksek sesle ve hiç durmadan, yorulana kadar okumaktı. 9 ay boyunca da hep devam ettim. Onları besleyebileceğim ve onlara ikram edebileceğim tek şey bu...

Dua mı?

- Evet. Şamil ve Emir'e kahvaltıda bir şeyler yediriyorum artık Abdullah'a ve Olçak'a ancak böyle kahvaltı hazırlayabilirim. Aynı şekilde diğer öğünleri de...

Erol Olçok ve oğlu Abdullah Tayyip, 15 Temmuz gecesi şehit oldu.

EROL BEY HERKESİNDİ AMA OLÇAK SADECE BENİMDİ

O geceyi anlatır mısınız?

- Çocuklar Olçak'la dışarıdaydılar. Baba ve üç oğlu. Ben de arkadaşlarımla Üsküdar Salacak'taydım. Abdullah telefon açtı, "Anne eve gitsen iyi olacak. Ortalık biraz karışmış!" "Tamam" dedim, "Burada da bir hareketlenme var!" Arkadaşlarımı evlerine bıraktım, ben eve geçtim...

Hiç içinizde bir sıkıntı, kalbinizde bir şey...

- Hayır. Tam tersine, muhteşem, hiç bilmediğim ve hâlâ tanımlayamadığım bir genişlik vardı. Önce içim büyüdü sanki...

Nasıl yani?

- Önce içim büyüdü, içim genişledi, "İnşirah" denir buna. Rabbim, inşirah verdi. İçimi rahatlattı, ondan sonra yükü verdi...

Hazırladı yani sizi...

- Evet. İnsanın 'sadrı' vardır. Önce o sadır açıldı sanki. Yük sonra içeriye girdi. Yoksa taşınabilecek bir şey değil! İnsanın akıl sağlığıyla yönetebileceği bir durum da değil. Sonra Şamil ve Emir eve geldi. "Abim, babamla gidiyor" dediler. Ben, balkondan Abdullah'a seslendim. Babasıyla arabaya bindiğini gördüm. Abdullah'la birbirimize el salladık. Olçak da camdan şöyle bir baktı, iki parmağıyla, "Hadi eyvallah" işareti yaptı. O kadar.

Genelde yaptığı bir hareket mi?

- Evet yapardı. Ve arabaya binip Kısıklı'ya gittiler...

Deseydiniz ki eşinize, "Sen git ama oğlan kalsın burada. 17 yaşında çocuğun dışarıda ne işi var?"

- O yaşta erkek çocuğu olanlar beni anlar. Mümkün değildi Abdullah'ı durdurabilmem. Erol Olçak da bir Çerkes, onu da durdurabilmem mümkün değildi. Olçak kafasına koyduğunu yapardı.

Siz de Arnavutsunuz, sizin de inadinız var...

- Eyvallah. Ama olmazdı. Tayyip Erdoğan'ın dava arkadaşı olması bir yana, inanılmaz bir vatan sevgisi vardı Olçak'ın...

Niye Olçak diyorsunuz, Erol demiyorsunuz?

- Çünkü biz beraber de çalıştık. İlk tanıştığımızda Erol Bey'di. Sonra hiç Erol Bey ya da Erol olmadı. Erol Bey herkesindi ama Olçak sadece benimdi.

Sonra ne oldu? İkisi gitti... Siz n'apıyorsunuz?

- İki tane arkadaşım bendeydi. Onlar da Kuran okuyorlardı, ben telefonlara cevap veriyordum. Yavaş yavaş FETÖ ayaklanması olduğuna dair duyular almaya başladık. Tabii beni arayıp, "Erol Abi ne diyor, ne yapalım?" diye soruyorlardı. Tayyip Bey, henüz televizyonlara çıkmamıştı, çağrı yapmamıştı. Ben herkese aynı şeyi söylüyordum. "Bakın bu bir provokasyon olabilir. Sakin olun. Yapmanız gereken tek şey sakin olmak!" diyordum.

Peki o sırada eşinizi arıyor musunuz?

- Evet ama telefonu sürekli meşguldü. Abdullah'la konuştum iki defa. "Kısıklı'ya geçiyoruz anne" dedi. Sonra bir daha aradı. "Kısıklı'ya geçemiyoruz, Üsküdar'a geçiyoruz!" Ondan sonra da bir daha konuşmadım...

Darbe girişimcilerini ikna etmeye gitmiş. Böyle bir insan mıydı? Arabadan iniyor, silahlara doğru yürüyor...

- Tabii ki. Erol Olçak minik devdi. O, sözleriyle ülkenin iradesine yön verebilen bir adamdı...

Bu seviyede bir hainliği ikna edebileceğine nasıl inanır?

- Söz sihirdir ve Olçak sihirlidir. O, kelimelerin iyi niyetine o kadar inanıyordu ki...

Bir şeylerin yolunda gitmediğini nasıl anladınız?

- Bir mesaj geldi kardeşimden. "Eniştem sanırım rahatsızlanmış. Kalp krizi veya tansiyonu yükselmiş, hastaneye götürmüşler!" O anda ayağa kalktım, kapıya yürüdüm. Çocuklar, "Biz de geleceğiz!" dediler. "Herkes evde kalıyor!" dedim. Örtümü bağladım. Dışarısı gerçekten çok kötüydü artık. Abdullah'ın telefonu cevap vermiyordu. Çalıyor çalıyor, açılmıyordu. İçimden de, "Bana durumu açıklamamak için telefonuna bile cevap vermiyor!" dedim. O kadar oğluma bir şey olabileceği aklıma gelmiyor. Ama Olçak için endişeliydim...

Sonra?

- Tam o sırada, ben kapıdan çıkmak üzereyken, biri asla yapılmaması gereken bir şeyi yaptı...

Nedir o?

- Çocuklarımı aradı. Ve dedi ki, "Babanızla abiniz vurulmuş, doğru mu?" Bunu, çocuklarıma soran da yetişkin bir kadın! Emir, inanılmaz bir reaksiyon gösterdi. Onu sakinleştirmeye çalıştım. Sonra hızımı alamadım, o kadını aradım. "Bu evde ben varım" dedim! "Ben yetişkinim. Siz, kafayı mı yediniz! Niye oğlumu arıyorsunuz?" "Telefonunuz meşguldü!" dedi. Arama kardeşim o zaman! Niye arıyorsun? Neyi teyit edeceksin? Bak, sizin için hayat devam ediyor. Şimdi ben ve çocuklarım kaldık. Bu mu teyit etmek istediğin? Anlatamayacağım kadar sinirlendim...

Sonra?

- Sonra bir arkadaşımın arabaya bindim. Olçak ve Abdullah'ı bulma ümidiyle hastaneye doğru yola çıktım. Çocuklar da burada başka bir arkadaşımın arabasına bindi. Bu iki arkadaşım da, ömrümün sonuna kadar, bana ne yaparlarsa yapsınlar, onlarla ne yaşarsam yaşayayım, bende kredileri sonsuz olacak iki

kişi. Tabii yol boyu telefonlar çalmaya devam ediyor, Numune'ye gidiyoruz. Yollar kapalı, gecenin yarımı ama gidiyoruz...

Arabayı siz mi kullanıyorsunuz?

- Evet. Bağıra bağıra aynı anda dua okuyorum. "Yarabbi çıktığım yolu bana hayreyle!" diyorum. Hastanenin önüne gelince nasıl olduysa hemen park yeri buldum. O gece, o hastanede çalışan herkesi, tek tek bulup, teşekkür edip, helallik almak isterim. Çünkü gerçekten inanılır gibi değildi oranın hali. Tarifi mümkün değil. Kanın kokusu vardı, yanmış et kokusu vardı. Kanın sesi varmış! Duydum ben o gece! Yerler kan içindeydi, doktorlar, hemşireler kayıyordu düşünebiliyor musunuz?

Çok üzücü...

- Ben Acil'de nerdeyse her odaya girdim ve hep aynı şekilde bağıryordum: "Abdullah, Olçak! Neredesiniz?" Sonra orada bağdaş kurdum yere oturdum. Kendi kendime sayıklar gibiyim, "Onları bulmadan çıkmayacağım!" diyordum. Çok aradım ama bulamadım. Meğer onlar, üstünde "Yalnızca personel girebilir!" yazısı olan bir kapının arkasındalarmış. Ben o kapının önüne kadar gittim ama içeri girmedim. Hastaneye ex gelmişler ve oraya konmuşlar...

İnsan ne zaman idrak ediyor öldüklerini, artık hayatta olmadıklarını?

- Ben hâlâ etmiyorum. Sanki uzakta bir yerdeler. Hani annen baban gurbette olur ya...

İnsan önce eşine mi üzüyor, çocuğuna mı? Ayrılabilir acılar mı?

- Yok değil. Ama birine üzüldürken, öbürü varmış gibi üzüldüyorum. Ona anlatıyorum. "Olçak biliyor musun, Abdullah'ı çok özledim, şöyle oldu böyle oldu. Emir şunu yaptı, Şamil böyle oldu!" diyorum. Abdullah'la konuşurken de, ona babasını anlatıyorum. İkisinden biri varmış gibi. İkisinin birden yokluğunu taşımaya yüreğim yetmez!

Olçok çifti, oğullarıyla...

OLÇAK, ABDULLAH'I UZAKLAŞTIRMAK İSTEMİŞ AMA NE MÜMKÜN

İkna konuşmalarına giderken, "Oğlum, sen arabada kal!" diyemez miydi?

- O akşamı kendi durumunda değerlendirmemiz gerekir. Evet, bu normalde böyledir de ama o anda Abdullah'a söz geçirebilir miydi? "Baba, benim yerim senin yanın!" demiş bir çocuktan söz ediyoruz. O anın tanıklarının anlattığı şey, Olçak Abdullah'ı uzaklaştırmaya çabalamış. Eliyle sürekli, "Sen gelmel Kızlara sahip çık, kadınlara sahip çık!" demiş. Ama işte nafile...

Abdullah babasına çok mu düşküdü?

- Evet çünkü Olçak, çocuklarına âşık bir adamdı. Kocaman yüreği olan bir adamdı, her şeyi çoktu. Her şeyi çok severdi, çocuklarını da çok severdi. Doğal olarak çocukları da ona çok düşküdü...

Bu arada. hâlâ evlisiniz değil mi. bosanmış olduğunuza dair dedikodular var ortalıkta. doğru

değildir herhalde...

- Evlilikten kastettiğiniz ne bilmiyorum, sosyal evlilik olduğu zaman, kağıt üzerinde olduğu zaman boşanma eyvallah... Ama evlilik, insanların tarif ettiği gibi bir şey mi ki? Boşandı, boşanmadı... Ben Erol Olçak'ın dünyada ve ahirette çocuklarının annesi ve eşiyim!

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, en yakın dostlarından Olçok'un cenazesinde, gözyaşlarını tutamadı.

BENİM HEM HOCAM HEM KOCAMDİ

Nasıl tanıştınız?

- Ben 16'ydım, 17'ye giriyordum. Büyükşehir Belediyesi'nin bir birimi olan Beyaz Masa'da tanıştık.

Orada görevli miydiniz?

- Yok hayır. Ben ortaokul ve liseyi dışarıdan bitirdim, orada bir arkadaşım çalışıyordu, onun yanına gidip gidiyordum.

Onu ilk gördüğünüzde çarpıldınız mı? Çok mu yakışıklıydı?

- O, lorddu! Çok uzun yıllar benim lordumdu... O, başka bir şeydi. Ben oradayken bir gün içeri girdi. Biraz ukala, biraz kendini beğenmiş ama muhteşem biri, gözlerimi alamadım, ona doğru çekildim. O da benden etkilenmiş olmalı ki, üst üste gelmeye başladı. Hani bir şey vardır, bir 'hıh' vardır, tamamdır o, bilirsiniz, kalbinizin taa en derininden bilirsiniz, işte o 'hıh'tı benim için...

Sonra? Nasıl bir aşk oldu aranızda?

- Çekişmeli ve çok tutkulu. Büyük aşktı bizimki. Bir de hep hasret vardı. Doyamıyorsunuz. Bu da besliyor aşkı.

Belediyedekiler de farkında, siz flört ediyorsunuz...

- Tabii, tabii...

Hani bu flört yasaktı...

- Kim demiş! Yalnız o 16 yaşında olduğumu bilmiyordu. O kadar korkuyordum ki beni küçük bulmasından, "17'yim" dedim. Yalan tabii.

N'apıyordunuz peki?

- Bütün gün beraber geziyorduk. O nereye, ben oraya. "Arabada bekle!" diyorsa, arabada bekliyordum. O giriyordu, saatlerce yok, bazen beni unuttuyordu. "Aa sen arabadaydın di mi?" falan. Ama ben mutluydum.

Evlenmeye nasıl karar verdiniz?

- Tanışmamızdan bir hafta sonra, "13'ü senin için uygun mu?" dedi. Ama cümlelerin sonu yok.

“Uygun” dedim, “İyi o zaman!” dedi. Ne için uygun mu belli değil! Ölüm de olabilir, tatil de olabilir, yemek de olabilir, her şey olabilir. Bir de şunu hiç unutmam. Tanışmamızın üçüncü günü. Beyaz Masa’dayız. Masada oturuyoruz. Ayağa kalktı, elini uzattı. “Gelir misin?” dedi. Gözüne baktım, elini tuttum ve onun peşinden çıktım oradan. Böyle başladı bizim ilişkimiz. Bana iltifat etmedi. Bir şeyler söylemedi. Bir vaatte bulunmadı. Sadece elini uzattı ve “Gelir misin?” dedi. Yıllar sonra, “Olçak ya” dedim, “Gelir misin deyince, nereye bile sormadım sana?” “Sorsaydın asla bugün bunu konuşuyor olmazdık!” dedi.

Birbirinizi hangi özelliklerinizle tamamladınız?

- Ben Olçak yerine cevap veremem ama o bendeki bir sürü şeyi tamamladı. Ben bir göçmen çocuğuyum, Üsküp’te doğdum. Türkiye’ye göç ettiğimde dört yaşındaydım. Dolayısıyla benim hep bir aidiyet sorunu vardı. Bu sorunu Olçak’la aştım. Yüzde 100 onun olmuştum ben. O, benim hayat öğretmenimdi.

Aileniz ne dedi?

- Oooo kıyamet koptu. Çok karşı çıktılar önce. Ama sonra aşkın önünde ne durur ki...

Onunla geçirdiğiniz 18 yılınızı nasıl tanımlarsınız?

- Olçak benim hem hocam hem de kocamdı!

Niye didişirdiniz peki?

- E çünkü hocam o olduğu için, her şeyin hep daha iyi olabileceğini de ondan öğrenmişim. Fikrimi sorduğunda bazen, “Çok iyi ama şurası şöyle...” dediğimde, “Yahu bir şeyi de eleştirme!” derdi. “Bir şeyi de beğen yani!” “İyi, bana ne! O zaman sorma!” derdim.

Onun en çok nesini özölüyorsunuz?

- “Olçak” diye seslendiğimde cevap veren sesini. Ve kokusu. Hala parfümünü yatağa sıkıyorum.

Onunla ne kadar gurur duyuyorsunuz? AKP’nin girdiği bütün seçimleri kazandıran adamdı...

- Çok. Bence o reklamcılıkta bir dâhiydi. Çünkü aynı zamanda ruhaniydi.

O da sizin kadar Kuran biliyor muydu?

- Tabii tabii, İmam Hatip’liydi. Zaten reklam camiadaki sıkıntı da buydu. Bir imam hatiplinin bu kadar iyi kampanyaları yönetmesi, muhteşem söylemler bulması... Bu arada Olçak, işe Ak Parti’yle değil, DYP ile başladı...

İşini yaparken öne çıkan özellikleri neydi?

- Muhteşem koku alırdı. Ve yaptığı işi kalbiyle yapardı. Analitik bilgeliği vardı. Ben Tayyip Bey’le beraber, bir sürü duygusunun da güçlendiğini gördüm. Mesela daha celalli olmaya başladı. Yani eril yönü daha çok ortaya çıktı.

İşleri, Erol Olçok’un kardeşi devraldı ama insanlar bu son seçimlerde başarılı bir kampanya yürütülmediğini söylediler. Size ne diyorsunuz?

- Ne zihnen ne ruhen takip edebilecek durumda değildim. Odaklanamadım açıkçası. Yorum yapabilecek kadar bilmiyorum. Sadece binalara giydirilen sloganlardan bir tanesiyle ilgili bir eleştiride bulundum. “Erol Olçak olsaydı bunu asla böyle yazmazdı” dedim.

ŞEHİT OLMAYAN YETERSİZ, OLANLAR SÜPER KAHRAMAN DEĞİL!

“Şehit oğlu Şehit” diye bir kitap yazdınız? Amacınız neydi?

- 15 Temmuz’dan bugüne 9 ay mı oldu? Bu süre zarfında pek çok gruptan konferans ve söyleşi talepleri geldi. “Ben bir şeyin ehli değilim ki! Konferans verebilmek için bir uzmanlığınız olur, benim yok” dedim, “Ne anlatacağım size?” “Şehit annesi olmayı anlatın, şehit çocuk nasıl yetiştirilir onu anlatın!” dediler. Ben dedim ki, madem bunu istiyorlar, ben önce bunun bir kitabını yazayım. Çünkü söylemek istediğim bazı şeyler vardı...

Nedir o?

- Benim çocuğum şehit olduğu için muhteşem bir çocuk değil! Şehit olan çocuklar, süper kahraman, olmayanlar da yetersiz ve eksik değil! Böyle yanlış bir algı var. Ben insanlara bu kitapla, “Bakın” diyorum, “Abdullah, bir sürü zaafı olan, 17 yaşında bir çocuktur. Bilgisayar bağımlısıydı mesela. Obezite potansiyeli vardı. Bir yıl önce, “Ya kızlar da varmış bu dünyada, ben şu yağlardan kurtulayım!” deyip diyet ve spora başladı, muhteşem bir vücut yaptı kendine! Şunu anlatmaya çalışıyorum, biz otobüs durağında gördüğünüz sıradan insanlardanız, oğlum da öyleydi. Evet, “Şehit oğlu şehit” diye kitap yazdım ama şehitlik bir unvandır demek istedim. Yani şehit yetiştiremezsiniz, şehitlik Allah’ın bir hediyesi olabilir ancak...

Siz, “Şehit, diyerek bu çocukları yükseltip öbürlerini küçük görmeyin” mi demek istiyorsunuz?

- Evet. Bu, bir nasiptir. Allah dilediğine verir. Dileyene değil. Nihayetinde 17 yaşında bir çocuktur, süper kahraman değildi. Sadece kahraman olması gereken bir zaman dilimi oluştu ve o kahraman oldu... (Bir fotoğrafını gösteriyor)

Nasıl bu kadar fit olabildi peki?

- 15 Temmuz’dan bir yıl öncesine kadar kötü besleniyordu, hamburger ve abur cubur meraklıydı. 7-24 onlarla besleniyordu. Ama son bir yılda sağlıklı beslenmeye başladı. Hamburger yüzünden kavga ettiğim çocuğumla, “Bana organik beyaz tavuk göğsü almadın” diye tartışmaya başladık. Akşamları su ve gece yeşil çay içer olmuştu. Ama ben söylediğim için değil, Allah, ona üniforma giydirdi...

Nasıl yani?

- Her şeyini temizledi ve yanına aldı. Bir gün Hazreti Hamza, Hazreti Ali, onlarla beraber dirildiği zaman kocaman bir göbekte falan olmaz yani, böyle bir üniforma giydirdi ona. Acayip yakışıklıydı oğlum.

DOĞUM GÜNÜ HEDİYESİNİ VEREMEDEN ÖLDÜ

Bu yaşananlar bir rüya mı? Öyle mi değerlendiriyorsunuz?

- Tabii ki rüya. Ama ölüm, bir uyanış. Ben uyandım. Bir telaş içindeydim. Abdullah ve Olçak, ikisi birlikte beni silkeleyip uyandırdılar. Meğer çocuklarım bile bana ait değilmiş! Tabii ki insanın kendini kontrol edemediği de oluyor. Karagümrük Dergâhı'nda bir gece kaldılar. Tabutu açtırdım. İşte o zaman kendimden geçtim, oğluma, "Sana söz veriyorum o spor salonu bu yaz açacağım!" dedim. Çünkü spor yapmaya başladıktan sonra "Spor eğitmeni olacağım, Amerika'ya gideceğim, orada eğitim alacağım!" falan diyordu. Bitmedi, "Doğum gününde hediyeni nasıl veremedim!" diye kendimi parladım...

Nedir o hediye meselesi?

- Doğum günü için istediği bir saat vardı, sipariş verdim, ödemesini de yaptım. Ama Abdullah'ın doğum gününe yetiştiremediler. "Çok özür dilerim oğlum, saat henüz gelmemiş" dedim. "Sorun değil anne" dedi. Ve o saati ben 26 Haziran'dan 15 Temmuz'a kadar oğluma veremedim! Oğlum, doğum günü hediyesini alamadan hayatını kaybetti, çok içime oturdu bu. Dünya hesabı kesilmişti oğlumun...

BEN ÖLÜMÜ ÖLDÜRDÜM

Ölmeden ölmek var. Ben ölmeden öldüm. Aslında bu dünyaya geliş amaçlarımızdan biri de bu, ölmeden ölebilmek. Ondan sonra zaten ölmüyorsunuz. Biz, ölümü öldürenlerdeniz. Ben ölümü öldürdüm! Benim için artık bir şey ifade etmiyor. Şu anda tek yaşama nedenin, çocuklarım ve başka çocuklar. En büyük hassasiyetim çocuk...

İŞTE SON 24 SAATTE YAŞANANLAR

24 saatte ne oldu? (06.05.2017)

daha fazla video için

HER YERDE HÜRRIYET

DİĞER KANALLAR

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[RSS](#)

[Kişisel Verilerin Korunması](#)

[Hürriyet Kurumsal](#)

[Bize Ulaşın](#)

Hürriyet
com.tr

© Copyright 2022 Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş